

דודי קשת

סמ"ר

דודי נולד בירושלים ב-1951. רק החל ללכת, וכבר עשה רושם של ספורטאי קטן. בשנתו הראשונה עברה המשפחה לגור בחיפה. היה ילד ממושמע, שקט ונחמד. תמיד נראה נקי. בן שבע היה, כשעברה המשפחה לבית לחם הגלילית. הקליטה שלך היתה מהירה ביותר, והיה תלמיד טוב. כאשר נולד אחיו, מבלי שיאמרו לו דבר נהיה אחראי לגיא. בלילות ישב ולמד, וההורים יצאו - ידעו תמיד שדודי בבית. הוא היה עדין נפש, לא אהב להתבלט, ובצניעות היה מהלך. רואה הכל, שם לב לכל, אבל שותק, ידע להעריך את מה שעשו בשבילו. היתה בו אהבה. אהבה לחיות, אהבה לילדים, אהבה לטבע, אהבה אמיתית. חיוכו היה לא רק אופיני אלא גם מכיע משהו. היתה בו שאיפה להתקדם, ללמוד תמיד וללמד גם אחרים. דודי הרגיש את הצורך העצור הזה לתת לשני את מה שהוא למד. דודי ידע לקבל תפקידים ולמלא אותם באחריות. הוא אהב בעיקר חתולים, ונתן להם שמות של טנקים. מאוד התמסר אליהם, ודאג שיקבלו את המגיע להם בזמן. היה לו חוש הומור מיוחד,

והיה מבטא זאת בצורה כל כך מקורית ומיוחדת מפני שהיה שקט.
כולם היו יושבים בשקט, ואז היה פולט איזר בדיחה או הברקה
בחיוך צנוע.

דרדי אהב טיולים.

בשבתות היה מארגן נסיעות לכנרת, לים, העיקר היה לעשות
משהו.

דרדי ידע לעמוד על דעתו בצורה תקיפה אם חשב שהוא צודק.
הוא לא עמד סתם על דעתו אלא שהיה בטוח. אפשר היה לשכנע
אותו. אחד הדברים האהובים עלינו בבית היו ויכוחים. היינו
מתוכחים על כל דבר - צבא, פוליטיקה, וכל הנושאים שאפשר
לעלות על הדעת. אף פעם לא הגענו לתמימות דעים, תמיד
באוקטבות גבוהות אבל ברוח טובה. היה בו היכולת לארגן את
היום בצורה כזאת שהיה לו זמן לכל דבר. הוא התעסק בספורט,
למד טוב, התכוונן לבגרות, אהב מוסיקה, היה מרבה בקריאה
ספרות, ובעיקר קרא היסטוריה. בסיימו את בית ספר התיכון
התגייס לחיל השריון. שם הוא ראה את השליחות שלו, הוא
היה פצפיסט ביסודו - התנגד לפעולות תגמול והאמין בשלום
כמשמעותו, ויחד עם זאת חי את כל החיים שלנו בארץ. בשריון
הוא ראה את החיל הקובע - "את האמת, אני מקוה שלא נצטרך
את כל העסק הזה. אבל אם כבר אני מתגייס וצריך להת שלוש
שנים - אז מה שיקבע את המלחמה זה יהיה השריון".

דרדי סיים כחניך מצטיין את הטירונות. הלך למגמת נהגות.
כשכל הנהגים היו חוזרים מגירוז עם בגדים מלוכלכים בגריוז,
היה דרדי היחידי שיוצא נקי מהעסק הזה.

הרגיזו אותו במיוחד "הזיבולים", יותר מכל עבודה קשה וכל
מאמץ. ובנושא זה הגיע לחיכוכים וויכוחים עם המפקדים

בעקשנות האופיינית לו. הוא סרב ללכת לקצונה. דרדי רצה להמשיך ללמוד, ולא היה מוכן לחתום ולשרת מעבר לשלוש שנים. דרדי סיים את שרותו הצבאי, והשתלב בחיים האזרחיים ללא כל משבר. הוא רצה ללמוד אבל היו לו גם תוכניות אחרות. רצה לעבוד ארבע חודשים ואחרי זה לעשות קצת חיים, אך ברגע שקיבל את ההודעה שנתקבל למכינה - כל העולם נמחק, ומיד עם השחרור היה בדרכו לירושלים אותה אהב מכל. דרדי הכיר את ההיסטוריה של ירושלים לכל תקופותיה, כל מקום שביקרנו הרגשתי שהוא חי את ההיסטוריה של העיר, ובסיפוריו היפים על העיר התחלתי להכיר ולאהוב את ירושלים. דרדי החליט שאם ללמוד אז בעיר האהובה עליו, וכך החלטנו שנינו לעבוד וללמוד בירושלים. מדסיקת הג'אז היתה אצלו שגעון. אי אפשר לתאר במילים את אהבתו זו. התחננו. רכשנו דירה והספקנו לגור בה ימים ספורים. בימים אלה לא הספקנו להכיר את השכנים. בדירה החדשה במקום חדש ובתור זוג טרי בקריית-ישראל מצאנו את עצמנו ביום כפרך בשעה הצהריים. לפני שנסע אמר לי: "צריכים להיות חזקים, שנינו צריכים להיות חזקים"

ועלה אל האוטובוס... ומשהו בלב נצבט.. דרדי לא חזר.

המשפחה וכנמלה.

דרדי נפל ב-16.10.73 בפריצה למצרים